

zás és tövissel való megkoronázás, Jézus felveszi keresztjét, elesik a kereszt alatt, Cyrenei Simon segít Jézusnak, a jeruzsálemi asszonyok, Jézust levetkőztetik és keresztre feszítik, a jobb lator, Mária és szent János a keresztfa alatt, Krisztus halála és eltemetése, ezután jön az utolsó, a 14.: Jézus Krisztus feltámadása. Egyik fő változás az, hogy Jézusnak a kereszt alatt való elesése itt csak egyszer szerepel, mert ennek az eseménynek nincsen teljes bibliai bizonyítéka. De a hagyományos három helyett ezt az egyet meghagyták. A másik pedig az, hogy a végső állomás Jézus feltámadását ünnepli. A kongregációs válasz kifejezetten nem beszél az egyes állomások elmékedéseinek forrásáról, de minden kétség nélkül az evangéliumi szenvedés- és feltámadástörténet az, ami legjobban megfelel.

A keresztúti ájtatosság régi formájában is liturgikus szellemű vallásgyakorlat volt, mert megváltásunk egyik szent eseményének, Krisztus Urunk kinszenvedésének a tisztelete volt a főtárgya. Így nem volt túl nehéz a liturgikus megújulás követelményeihez hozzáigazítani. Kiváló ájtatosság, kellő módon való végzése csak nagy lelki hasznára lehet a keresztény lelkiséget élő hívőknek.

Mihályi Gilbert

KÉT MAGYAR KATOLIKUS ÍRÓ HALÁLÁRA

Ijjas Antal 1980. okt. 21-én hunyt el Budapesten. Felesége ápolta önfeláldozóan az utolsó évek súlyos betegségében. 1906-ban született Szentgotthárdon. A szombathelyi premontrei gimnáziumban érettségizett. Egyetemet történelem–földrajz–olasz szakon végzett, nagy élmény volt számára több olaszországi tanulmányútja. A szépirodalom, a történelem és az Egyház maradt mindvégig életének hármasságát. Ő maga legszívesebben amolyan Daniel-Rops-féle laikus egyháztörténésznek tekintette magát. 1929-től jelentek meg regényei, elbeszélései, cikkei, nem utolsósorban a katolikus lapokban, amelyek közül nem egynek szerkesztője és főszerkesztője volt. Sajátos veretű, drámai ízlésű nagy történelmi novelláit sokan olvasták szívesen. 1961-ben jelent meg utolsó novellás kötete: *A látogató*. Egyháztörténeti munkásságának állomásai: a Bangha Bélával kiadott nyolc kötet, a „Húsz évszázad viharában”, a két kiadásban megjelent Szentek élete, az ugyancsak két kötetes „Jézus története” és az „Egy igaz ember”, XXIII. János pápa életrajza. Legutóbb „Szent Péter pápasága” c. munkáján dolgozott. Fordított német, olasz, görög és latin nyelvből. Fordításai közül kiemelkednek a Gertrud von Le Fort-regények. Egy életen át hűséggel, lobogó lendülettel szolgálta Isten országát, amelybe most – hiszszük – bebocsátást nyert.

Boros László minden elmondott és leírt szavával az „úton lévők” segítőtje akart lenni – írja róla rendtársa, Josef Stierli, szintén jeles lelkiségi író. Nyugtalan, érzékeny, kereső lélek maga is; élete visszatekintve mégis megnyugtató

egésszé simul. 1927-ben született Budapesten. Jezsuita lett. Külföldre került, tanulmányai során fél Európát bejárta. Doktori értekezése Szent Ágostonról szólt. A nagy egyházatyához tért vissza utolsó művében is: „Fölfelé Isten felé“ (Aufstieg zu Gott). Svájcban telepedett meg, évekig a közismert „Orientierung“ c. katolikus lap munkatársa volt. Az innsbrucki egyetemen mint a lelkiségi teológia vendégtanára működött, Ausztriában, Németországban és Svájcban igen sok teológiai előadást tartott. Közben egymás után jelentek meg könyvei, kezdve az 1962-es „Mysterium mortis“-tól. A „végső dolgok“ sokat foglalkoztatták, róluk való újszerű felfogása sok vitát váltott ki, de sokaknak volt vigasztalására is. Művei közül hármat magyarul is olvashatunk: Reményből élünk, A köztünk élő Isten, Az emberben felénk hajló Isten (mindhárom a Prugg Verlag, Eisenstadt kiadásában). Mindig sokat betegeskedett, agyoperáción is átesett. 1973-ban sok belső vívódás után felmentést kért és kapott a szerzetesi fogadalmak és a papi működés alól. Kiadójának írt ezzel kapcsolatos nyilatkozatában hangsúlyozta, hogy az Egyházat továbbra is lelki és szellemi hazájának tekinti, semmiképpen nem szándékozik ellene fordulni. Ezt az ígéretét hűségesen meg is tartotta. Sőt újabb könyvei a korábbiaknál kiegyensúlyozottabb teológiát mutatnak. 1974-ben megnősült. Feleségével és egy kitűnő illusztrátorral való együttműködésének köszönhető egy remek „képes biblia“ (Das Buch von unserem Herrn Jesus). Néhány éve torokrákkal operálták. Úgy látszott, sikerült a bajt lokalizálni. Nyáron még otthon járt, boldog volt, telli tervekkel. Dec. 7-én fürdés közben elcsúszott, combnyaktörést szenvedett. Eredményesen megoperálták, de 8-án hajnalban agyembóliát kapott. Végakarata szerint a jezsuiták Bad Schönbrunni temetőjében helyezték nyugalomra. „Célkitűzésének lényege – írja a már említett Stierli –: filozófiaiilag és teológiaiilag értelmezett és megalapozott egzisztenciális lelkiesség. Saját, gyakran fájdalmasan végigszenvedett tapasztalatából kiindulva próbál az emberek segítője és barátja lenni.“

R.

A TABERNÁKULUM ELŐTT

Szeretnék mondani valamit a Krisztussal való találkozásról a misszió egyszerű életében.

1) Az Oltáriszentségben naponta találkozhatunk Vele, hiszen ott istenségével és emberségével, imáandó szent testével és drága vérével igazán és teljese jelen van, és a mi látogatásunkra vár.

A mi misszióinkban éjjel-nappal ott virraszt Piripá, Tremedal és Cordeiros szegényes fa-tabernákulumaiban. Reggeltől estig mind a három plébániatemplom nyitva, és hívogat látogatásra.

A 14 éves Mario, a 15 éves Manoel, a 17 éves Joventino és még sok más fiatal föltételülkké tették, hogy mindennap, vagy legalábbis hetenként 15 percig imádkozzanak az Oltáriszentség előtt. Piripában Zequinho kőműves, Maria Dan-